

Útmutató a következő NÉHÁNY NAPHOZ

Yoav Blum

A neved Ben Schwartzman.

Éppen egy könyvesboltban vagy, amely öt perc múlva bezár, és ennek a könyvnek a hátsó borítóját olvasod.

Azon tűnődsz, a hátsó borító vajon rólad szól-e. Nos, igen. Valóban. Rólad szól. És csak neked.

Bizonytalan helyzetben vagy, barátom.

Ha a bolt kirakata felé fordulsz, és az üvegen túlra nézel, meglátod, hogy valaki ott áll az utcán; valaki, aki legalább fél órája követ téged.

Nincs idő magyarázkodásra.

Ez csak egy hátsó borító, és a könyvesbolt, ahogy korábban már említettem, hamarosan bezár. Fogd ezt a könyvet, vedd meg, tedd a táskádba, és menj egyenesen haza! Ne nézz hátra, de tudd, hogy valaki követ!

Menj haza, és olvasd el!

Lehet, hogy az életed múlik rajta.

YOAV BLUM

nemzetközi bestsellerszerző és szoftverfejlesztő. Első három regénye azonnal izraeli sikerkönyv lett. Amerikában megjelent első regényét, a The Coincidence Makerst tizenöt nyelvre fordították le. Jelenleg Izraelben él feleségével és lányával. Amikor éppen nem ír (irodalmat vagy kódot), azon gondolkodik, mi lesz, ha majd egyszer felnő. Vedd fel a kapcsolatot a szerzővel az alábbi e-mail címen: yoavblumbooks@gmail.com!

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.yoavblum.co.il

www.facebook.com/DreamKonyvek

www.facebook.com/MontBlancValogatás

„Egy kis Hitchcock és sok Walt Disney. Az Útmutató a következő néhány naphoz szédítő hullámvasút. A regény igazi életörömmel íródott, és ez hatással van az olvasóra. Olyan súlyos kérdésekhez nyúl, mint a szerző státusza, az irodalom szerepe, valamint, hogy mi az a sajátos érzelem, amit „szerelemnek” neveznek, és hogy a populáris kultúra hogy kínál nekünk érzelmeket és élményeket.”

Omri Hertzog, Haaretz

„Blum írása szórakoztató. Nagyon is szórakoztató. Áradó szöveg és történet. Arra késztet, hogy tovább olvassuk. Minden fejezetben vannak apró feszültség-hullámok, amelyek továbbolvasásra ösztönzik az olvasót. Régen élveztem ennyire egy új könyvet.”

Yehuda Gizbar, The Back Cover

„A témával való játékának eredménye zseniálisan kivitelezett történet. Lassan tárul fel az olvasó előtt, igazán csak a könyv végére érve, amikor újabb nyomravezető információt fedez fel. Ettől (is) rendkívüli ez a könyv. Blum gördülékenyen, szórakoztatóan és meggyőzően ír, sikerül megtörnie a konvenciókat, és az utolsó pillanatig hű maradnia önmagához.”

Yoav Shay, Walla

Yoav Blum

Útmutató
a következő
NÉHÁNY
NAPHOZ

— részlet —

1.

ELŐSZÖR IS FONTOS, HOGY kölcsönös bizalmat alakítsunk ki egymás között.

Az ágyadon fekszel, ruhástól. Legalább a cipődet levetted. Kösz. Tényleg.

Úgy olvasod ezt a könyvet, hogy egyik karodat felemelve tartod, a másikat a fejed alá görbíted, és ez az a pont, amikor felébred benned a gyanú.

Nos, a gyanúd teljesen megalapozott. De úgy tűnik, még néhány sort el kell olvasnod.

Paplanod krémszínű, a szemközti falon egy fájdalmasan banális, a giccs határát súrló naplementés festmény áll, éjjeliszekrényeden olvasólámpa, de azt soha nem használod. Ha bekapcsolod, halk zúgó hangot ad, ami az örületbe kerget. A képtől is meg akarsz szabadulni. Megértelek. Én is megszabadulnék tőle. Olyan, mintha szállodai szobában aludnál. Valami sokkal kevésbé közhelyeset kell találnod helyette.

Ezt a könyvet az impulzus-vásárlás hevében vetted meg, alig egy órája, főként azért, mert a nevedet olvastad a hátsó borítón. Azt gondoltad, ez valami furcsa, véletlen egybeesés. Hát, nem az. Halálosan komolyan mondom: ez a könyv neked íródott, és ezt valahogy fel kell dolgoznod.

A felismerés, hogy ez a könyv neked és csak neked készült, döntő fontosságú ahhoz, hogy túléljed az elkövetkező napokat.

A táskád – nehéz, rend és rendszer nincsen benne, feleslegesen kinyomtatott internetes oldalakkal és könyvekkel van tele, amelyeket (téged kivéve) senki sem olvas – az ajtó mellett van. Ott, ahol hagyta.

Nem lenne bölcs dolog, ha ott maradna. Ha a lakásod bejárati ajtaját feltörik, és ez körülbelül – lássuk csak – tizenegy perc múlva meg fog történni, nem lenne jó, ha pontosan a bejárati ajtóban találnák meg, amit keresnek. Ez igazán szakmaiatlan lenne tőled. Különösen tőled.

Egyébként pedig az a rágógumi, ami a táskád oldalsó rekeszébe ragadt, igazán nem vet rád túl jó fényt. Tudom, nem emlékszel rá. De ott van. És totál undorító.

Ne, ne, ne hagyd abba az olvasást!

A könyöködre támaszkodsz, és innen egyetlen mozdulat úgy dönteni, hogy leteszed a könyvet, és elmész megmosakodni. Ne tedd! Mármint ne tedd le a könyvet, és ne menj mosakodni.

Tudom, hogy ami itt történik, az felkavaró, de el kell hinned, hogy a te oldaladon állok.

A neved Ben, harmincéves vagy. Az a munkád, a feladatod, hogy információkkal gazdagítsd egy helyi újság cikkeit – egy olyan újságét, amelyet általában nem olvasol. Ugye tisztában vagy vele, hogy rengeteg idegen információ úszik a fejedben? De ebbe most ne menjünk bele. Per pillanat sürgősebb dolgaid vannak.

Enyhe gyengeség fogott el. Tudom. Én még soha nem éreztem ilyesmit, de el tudom képzelni. Ha az ember rájön, hogy a könyv, amit olvas, néma párbeszédet folytat a gondolataival, az eléggé nyugtalanító tud lenni.

Próbálj meg helyesen lélegezni! Szívj be sok levegőt az orrodon keresztül, és lassan engedd ki, szájdon át!

Azt mondtam, a szádon engedd ki!
Remek.

Tudod mit? Tarts egy kis szünetet! Bízom benned.

Tedd le a könyvet magad mellé az ágyra, dőlj hátra, és csak a légzésére figyelj! Lazíts! Lazíts! Lazíts már!

Oké, most már nyugodtan kimehetsz arcot mosni.

De gyere vissza, be kell fejezned az olvasást!

Oké, így jobb?

Remek.

Tehát a helyzet a következő: azt akarom, hogy állj fel, és – lassan, csak semmi pánik! – menj az ablakhoz!

Oldalról közelítsd meg az ablakot, hogy senki ne láthasson!

Húzd el egy kicsit a függönyt, és kukucskálj ki az utcára! Keresd a fekete kabátos, tengerészkék baseballsapkás férfit!

Oldalt áll, de figyelj az ablakodat, úgyhogy csak óvatosan, nehogy meglássa, hogy látod. Aztán gyere vissza hozzám!

Remek, visszatértél.

Jut eszembe: egészségedre! Elképesztő, hogy mennyi port tud magában tartani az a függöny. De ezzel egyelőre nem foglalkozunk.

Gondolom, láttad azt a férfit.

Tehát, csak hogy tudd: néhány perc múlva megunja a várakozást, és elindul az épületek irányába. Lassan, mondhatni hűvös nyugalommal megy majd fel a lépcsőn, és becsönget lakásod ajtaján. Aztán néhányszor kopogtatni fog, és ha nem nyitysz ajtót, betör és elkezd kifosztani a lakást.

Nos, nem a hagyományos értelemben. Nem fogsz kiürített fiókokat találni a nappaliban, párnatollakat a fürdőkádban. Ő nem így dolgozik.

Ez a férfi nem egy átlagos betörő. Átkutatja az egész lakást, de egyetlen ujjlenyomatot sem fogsz találni, amikor visszajössz.

Tudod, van nálad egy nagyon különleges valami, amelynek megszerzése iránt mélyre ható érdeklődést mutat egy bizonyos csoport.

Ez a valami most a táskádban van, az ajtó mellett.

Nyilvánvaló, hogy ha ajtót nyitasz neki, a helyzeted sokkal rosszabb lesz. Képes megölni téged úgy, hogy a pulzusszáma sem emelkedik. Téged és engem az is jobban megvisel, ha a cipőtalppal akár véletlenül is, de eltaposunk egy csótányt. Gondolj arra, milyen volt, amikor legutóbb ilyesmi történt. Öt perc káosz, teljes lefagyás, ugye?

Nos, az olyan emberek, mint az a férfi odakint, aki mindjárt feljön a lakásodhoz, újfajta ösztönöket alakítottak ki magukban. Ha valami a szemedbe kerül, pislogsz. Neki, ha valami az útjába kerül, koponyákat zúz be. Abszolút hasonló mechanizmus, de mégis teljesen más.

Az ő szemszögéből te akadály vagy. Nem akarsz itt lenni, amikor belép azon az ajtón.

És itt jövök a képbe én.

Most pedig nagyon figyelj rám! Illetve olvasd figyelmesen, amit neked írtam.

Menj a dolgozószobádba, fogd a kis hátizsákot, ami a sarokban van!

Ürítsd ki!

Tedd ezt a könyvet a táskába, plusz kötszert a fürdőszobai elsősegélyszekrényből, fogkefét, az ajtó melletti táskában lévő üveg whiskey-t, és persze a pénztárcádat!

Ha mindezt pontosan megtetted, készülj fel, hogy legalább egy éjszakára elhagyd a házat. Ebben a fázisban, kedves új barátom, sajnos már nem lehet az ajtón keresztül távozni.

A baseballsapkás férfi mindjárt besétál az épületbe. Attól tartok, az ablakon keresztül kell távoznod. Nem a hálószoza, hanem a dolgozószoba ablakán. Igen, ott.

Ne aggódj, van egészen jó támaszkodófelület odakint. Egy viszonylag széles, kiugró párkány a falon. Vegyél fel valami meleget, kabátot vagy ilyesmit, dobd a hátadra a zsákot, és mássz ki az ablakon! Az első két és fél métert óvatosan kell megtenned a párkányon; előbb a sarkadra lépj, aztán óvatosan gördülj lábujjra, lépésről lépésre, amíg a fal mentén lévő vízvezető csőhöz nem érsz. Hála Istennek, olyan épületben laksz, ahol még vannak külső vízvezető csövek.

Mássz le rajta, itt is vigyázva! És reggelig ne gyere vissza! Még jobb: három napig ne gyere vissza!

És most a legfontosabb rész...

Ne felejts el magaddal vinni engem!

Az elkövetkező néhány nap kissé őrült időszak lesz az életedben, és szeretném, ha tudnád: számíthatsz rám, feltéve és amíg megfelelően használod ezt a könyvet.

Ha nehéz helyzetbe kerülsz, és/vagy szükséged van rám, vedd elő ezt a kötetet, nyisd ki taláломra bármelyik oldalon, és kezdj el olvasni! De csak akkor, ha tényleg szükséges. Oké?

Majd elmondom, mit kell tenned, ha eljön az ideje.

Most menj! Nincs több időd egy, legfeljebb másfél percnél.

Viszlát!

2.

NAGYON FURCSA VÁRÓTEREM VOLT.

Az a valami, amin ült, amit az a személy, aki bevezette a szobába, következetesen kanapénak nevezett – (Lásd: „Menjen csak be, foglaljon helyet a kanapén, rögtön jövök!”) – olyan bútordarab volt, amely Ben minden egyes mozdulata, sőt, mélyebb belélegzéseknél is nyugtalanul nyikorgott. Volt egy olyan érzése, hogy ha néhány centit jobbra mozdul, a hátsóját egy kicsivel több párnázottsággal jutalmazza a „kanapé”, de attól tartott, ha ezt megtenné, nevezett bútordarab olyan hangosan nyikorogna, hogy még ideje sem lenne magyarázkodni, fegyveres őr rohanna a segítségért a reccsenő ülőbútor védelmére.

Általánosságban úgy tűnt, hogy a terem elrendezésében a káosz a szervező elv. A szoba oldalában elhelyezett könyvespolcokon például rengeteg olyan tárgy volt, ami nem könyv volt; lámpaernyők, például, és pergamentekercseknek látszó apró dudorok.

A falakat különböző színű festékkel mázolták le, az egyik fal halványzöld, a másik elefántcsontfehér. A két fal közé feszesen behúzott keskeny bolyhos szőnyeg eklektikus színekatyvasz, amely némi elmélyült szemlélés után valami zűrös pszichedelikus trip ködös maradványainak tűnt. A kitömött

tigrisfej, amely minden jel szerint valaha a falról nézett le, most játékkártyákkal körülvéve a színtútenyésben szenvedő szőnyegen álló alacsony dohányzóasztalon hevert. Összhatásában az egész úgy nézett ki, mintha egy pókerparti-vesztes tigris még mindig frusztráltan üvöltene, pedig a játék már régen véget ért.

Ben azon tűnődött, vajon ki volt az, aki úgy döntött, hogy egy ügyvédi várószobában a preparált tigrisfej megfelelő dekoráció. A szőnyeg is rejtély. Vannak dolgok, amelyeket nem lehet megismerni úgy, hogy nem egy másik ember fejével gondolkodunk. Különösen meglepőnek találta az ablakot. Széles ipari ablak. Panorámát nyújthatott volna az alatta elterülő városra, ha például Tel-Aviv központjában, egy irodaház ötvenedik emeletén állt volna; ehelyett, mivel négy emelet magasán volt, és keletre nézett, a Givatayim háztetőit ékesítő vízmelegítők változatosságára nyílt kilátás.

A nap már a tenger felé tartott, a lapos külvárosi háztetőkön elhelyezett kollektorok mohón falták a nap utolsó sugarait.

Ez volt az az óra, amikor elgondolkodva kellett volna hazasétálnia a munkahelyi magányból az otthoniba. Ben ilyenkor képes volt lelassítani a gondolatait, és a békés helyváltatásra koncentrálni, hogy vonalakra lehetőleg ne lépjen. Nem azért, mert a rituálénak bármi jelentősége lenne, bizonygatta magának, hanem egyszerűen azért, hogy szórakoztassa magát, és őszintén szólva azért is, hogy szorongás-szintjét kordában tartsa.

Az utat általában harminc perc alatt tette meg háromezer-ötszáz és négyezer közötti lépésszámmal. Ez természetesen az időjárástól és a lelkiállapottól függően változott. Ha zaklatottnak érezte magát, vagy ha esett az eső, gyorsabban ment. Néha, amikor későn indult el a munkából, annyira megnyújtotta a lépteit, hogy valószínűleg inkább háromezer lépéshez közelített.

Ben ismét meggyőződött róla, hogy a csomagja megfelelően van-e elhelyezve lábai között a padlón.

A hátizsákban olyan papírok voltak védőtokban, amelyeket már régen le kellett volna darálni, plusz egy halom könyv, amelyeket még el kellett olvasnia, hogy kiegészítse a két nappal korábban kapott cikket. A táska mélyén türelmesen várt valami reménybeli nemzetközi mentőakcióra egy kis méretű, törött számológép, egy kirakós egyetlen, eget vagy tengert ábrázoló darabja – már soha nem derül ki, ég vagy víz –, néhány rágógumipapír, pár szem cukorka, régi érmék, egy lejárt könnygázspray, egy doboz szójatej, amely csodával határos módon még egyben volt, és néhány magazin, az elképzelhető legkevésbé helytakarékos módon összetekerve.

Ja, és egy ultrahordozható laptop, amelyre többé-kevésbé Ben egész élete volt lementve. Nagy híve volt az adatmentésnek, csak egyszerűen sosem találta meg a megfelelő időt, hogy ezt a meggyőződését következetesen meg is valósítsa.

A kanapé melletti ajtó kinyílt, és egy női alak lépett ki, gyors léptekkel.

Fényes, rövid fekete hajú fiatal nő volt, sötétkék farmerben és egyszerű fekete ingben. Egyik kezében egy üveg whiskey-t tartott, a másikban pedig borítékot, amit farmernadrágja hátsó zsebébe csúsztatott. Úgy suhant el Ben és a kanapé mellett, hogy az arca meg sem rezsent, majd az utolsó pillanatban, mielőtt kilépett a várószobából a világba, apró pillantást vetett a várakozó férfire, ajka túlsó sarkával picit mosolyt villantott felé, aztán becsukta maga mögött az ajtót.

Az irodaajtó mögül, ahonnan a rövid hajú lány távozott, őszülő hajjal gyengén fedett fej kandikált ki.

– Most már alkalmas. Fáradjon be, Schwartzman úr! – szólt az ismeretlen, aztán visszahúzódott.

Ben lehámozta magát a kanapéről (ami sértődötten nyikorgott), és felkapta a csomagját.

Lehúzogatta pólója szegélyét, végigsimított a haján. Nem mintha szükségét érezte volna, hogy felkészüljön a találko-

zóra. Fogalma sem volt, miért hívták be. Ez a megigazgatás-
gesztus csak egy egyedi felkészülési rituálé része volt, ami bi-
zonyos fokig csökkenteni tudta idegességét.

A véletlenszerű, betervezetlen találkozások nem tartoztak
a legkedvesebb élményei közé.

Tétován lépett be az irodába.

– Jöjjön, jöjjön csak be – invitálta a kopaszodó férfi gesz-
tikulálva. Üveglappal borított széles íróasztal mögött helyez-
kedett el. – Jöjjön, jöjjön, üljön le! – mondta, és az íróasztal
előtt álló székre mutatott.

A váróteremmel ellentétben az iroda tökéletesen rende-
zett volt, stílusában szinte futurisztikus.

Az ügyvéd háta mögött több hosszú polcon pormentes
könyvek sorakoztak, biztonságban, tejfehér üveg mögött. Az
íróasztalon csillogó fehér laptop ült, a kijelző hátoldalán meg-
harapott alma világított. A laptop mellett szokványos családi
fotók és egy tolltartó. Stoshberg ügyvéd úr magas, fekete iro-
dai székben ült. Az íróasztal másik oldalán lévő szék szintén
olyan bútordarabnak tűnt, amire nyugodtan rá lehetett ülni.

A padló parketta burkolatú, a falon az ügyvédről készült
fotók; a kormány minisztereivel, az egyikén pedig egy merev
mosolyú topmodellel volt látható.

A légkondicionáló hűvös levegőt fújta a helyiségbe.

Ben leült, letette a csomagot a földre, ami – mint mindig – et-
től egy kicsit kinyílt. Fél másodperccel később eszébe jutott az
illendőség, és üdvözlésképpen az asztal fölött kezét nyújtott.

– Helló!

Stoshberg vigyorogva markolta meg Ben ernyedt kezét.

– Üdv! Köszönöm, hogy eljött. El tudom képzelni, hogy
meglepetésként érte a hívásom.

Ben vállat vont. Sosem tudta, mit kezdjen azokkal az em-
berekkel, akik valami okból szükségét érzik külön kimondani
olyasmint is, ami teljesen nyilvánvaló.

Az ügyvéd az asztalra tenyerelt.

– Oké – tért a lényegre, ujjjaival az asztalon dobolva –, a helyzet a következő...

Ekkor Ben felé fordította az asztalon lévő egyik bekeretezett fényképet.

– Felismeri a képen látható embereket?

Ben közelebb húzódott a fotóhoz, megigazította szemüvegét.

– Hm, a jobb oldali fickó ön, azt hiszem.

– Igen.

– A bal oldalon pedig, ha nem tévedek, Haim Wolff. Itt mindketten egy kicsit fiatalabbak.

Stoshberg elmosolyodott, és bólintott.

– Sokkal. Az a kép negyven évvel ezelőtt készült, amikor mindketten fiatalabbak és szebbek voltunk. De jó, hogy sikerült felismernie minket. Különösen Wolffot.

Wolff? Miatta hívta ide az ügyvéd?

– Haim Wolffal két hónappal a kép készülte előtt ismerkedtem meg, és elmondhatom, hogy tizenöt perccel a találkozásunk után már tudtam, hogy nagyon kedvelem. Nyilvánvalóan idősebb volt nálam, körülbelül tizenöt évvel idősebb, mégis szoros barátság alakult ki közöttünk. Az évek során volt néhány vadabb időszakunk is, de mostanában már nem annyira. Az utóbbi időben nem tartottuk a kapcsolatot. Fogalmam sem volt, miben sántikál, amíg teljesen váratlanul fel nem hívott. Ez tavaly volt. Elmondta, hogy egy idősek otthonában él, nincsenek rokonai, akik meglátogatják, és... hogy is mondjam... nincs a legjobb állapotban.

Ben majdnem megjegyezte, hogy egészen a múlt hétig, amikor megtudta, hogy Haim Wolff álmában meghalt, biztos volt benne, hogy Wolff az egyik legegészségesebb és legboldogabb idős ember, akit ismert, de a vele szemben ülő férfi épp beszélt, és Ben valahogy ódzkodott attól, hogy a tényekkel a szavába vágjon.

– Wolff megkért, hogy menjek el az öregek otthonába, és természetesen megígértem neki. Jó találkozás volt. Wolffnak még ennyi év után is jó humorérzéke van. Az élettapasztalat, azt hiszem, jó perspektívát ad. Mindenesetre elmondtuk egymásnak, mi történt velünk az életben, mióta nem találkoztunk, szóba kerültek az életemben lévő nők és az őt ápoló nővérek, aztán kiderült, Wolff azért hívott, hogy megírjam a végrendeletét. „Te vagy az egyetlen ügyvéd, akit ismerek”, mondta. „Tudod, a kollégáid többségével nem jövök ki valami jól, és szükségem van valakire, akiben bízhatok.” Aznap este leültünk, és megírtuk a végrendeletét. Ez volt az egyik legfurcsább végrendelet, amit valaha is készítettem. Minden vagyonát... vagy legalábbis minden vagyontárgyát, amit az idősotthon kis szobájában tartott... azokra hagyta, akik gondoskodtak róla. Csak két tárgy volt, amit másokra akart hagyni. Két palack érlelt whiskey, amihez, úgy vélem, érzelmi szálak fűzték.

Megfordult székén, dobolt még kicsit az asztalon, majd oldalra, Benre pillantott.

– Honnan ismeri Wolffyt?

Ben azon tűnődött, vajon az ügyvéd melyik változatot akarja hallani. A rövidebbet választotta.

– Néha-néha meglátogattam. Ültünk, beszélgettünk, sokat sakkoztunk. Imádta a játékot, különösen, ha győzött.

Stoshberg bólintott.

– Igen, szeretett nyerni – jegyezte meg, azzal megdőrszölte a homlokát, mintha egy renitens gondolatot próbálna csillapítani. – Már majdnem tíz éve nem praktizálok ügyvédként. Visszavonultam. Nem hivatalosan, de minden értelemben. Mostanában színházzal foglalkozom, valamint bizonyos mértékig belsőépítészettel is. Ezek a hobbijaim. Jövedelmem gyűjtőktől származik. Azért hívnak, hogy ritka tárgyakat keressek és értékeljek. Ezzel bejárom a világot. A megbízások sem rosszak. Sokkal jobb, mint ügyvédnek lenni. De Wolff

ezt nem tudta, és ragaszkodott hozzá, hogy én vagyok az egyetlen, akire rábízta ezt a két átkozott üveg whiskey-t.

Pár másodpercre lehajtotta fejét, aztán felállt, és a háta mögötti falhoz lépett. Ben közben próbálta eldönteni, hogy az ügyvéd új hivatásai közül melyik volt a domináns a váróterem berendezésében. Stoshberg kinyitotta az egyik tejuvegablakot, ötjegyű kombinációs kódot írt be a szemmagasságban lévő széf ajtaján.

Hangjelzés hallatszott, és retesz határozott csúszása.

Ben hátrahőkölt, amikor az ügyvéd (színházi ember / belsőépítész / műtárgy értékbecslő) hangos csörrenéssel az üveg asztallapra csapta a palackot.

– Glenfiddich – mondta Stoshberg. – Harmincéves. Pokoli nagy whiskey.

Szeretettel, simogatón húzta végig ujját az üvegen.

– Erős, érett, mégis gyümölcsös, lágy és mézes; hosszan tartó tölgyes-füstös utóíz.

Egy pillantást vetett Benre.

– Fogalma sincs, hogy miről beszélek, ugye?

– Nem iszom – felelte Ben. – Nem... nem... reagálok jól az alkoholra.

– Semmi baj – jegyezte meg Stoshberg. – Én rengeteget iszom, mégis az a helyzet, hogy fogalmam sincs, miről beszélek. Csak utánaolvastam ennek a whiskey-nek, miután megkaptam Wolfftól. Így tanultam meg a mézes jelleget emlegetni. De vannak dolgok, amiket az embernek saját magának kell megtapasztalnia ahhoz, hogy tudja, miről beszél. – Két magasfényű kristály poharat húzott elő a fiókból. – Tölthetek?

Ben egy, legfeljebb két másodpercig bámult rá, aztán magához tért, és azt mondta:

– Ööö, köszönöm, nem. Nem iszom. Most nem. Azt hiszem, meghagyom egy különleges alkalomra.

A gyűjtő ügynöke csalódottan harapta össze ajkát.

– Rendben. De jobb, ha tudja, hogyan kell rendesen whiskey-t inni.

Közelebb hajolt a félénk fiatalemberhez, és határozott mozdulattal az asztalra nyomta mutatóujját, és bizalmas hangra váltott.

– Add meg ennek az itálnak a tiszteletet, amit megérdemel. Ez a folyadék harminc évet várt egy hordóban. Harminc évet! És ebben nincs benne az az idő, amit ebben a palackban töltött. Vannak negyven- és ötvenéves whiskey-k is. Ez olyan nedű, amely megtanult pár dolgot a világról, mivel egész idő alatt egyetlen eseményre várt: arra, hogy a szádba kerüljön. Szóval ne hajtsd fel egy húzásra, és ne akarj bebaszni tőle! Adj neki néhány másodpercet a szádban, ízlelgesd kicsit, hagyd a nyelveden; ez a legkevesebb, amit tehetsz. Megéri. Az íze előbb maró, aztán elviselhető, aztán érdekes, aztán mesél. Azért idd, hogy megnyugtasd az elmédet, ne azért, hogy eltereld valamiről a figyelmedet! A whiskey arra való, hogy megnyissa egy beszélgetésre az embert, hogy az élet értelméről értekezzen, felkészítsen, hogy hosszú, nyugodt pillantásokkal töltött estéd legyen a kedveseddel vagy közös alap egy régi baráttal való tréfálgatáshoz. Be akarsz rúgni? Ahhoz igyál inkább vodkát. A whiskey nem kezdőknek való. Azért isszunk, hogy lehúzzuk magunkról a hazugságok feszes rétegét. És ami a legfontosabb, ne idd egyedül! Koccints valakivel, legyen az férfi vagy nő! Nem számít, hogy ő mit iszik, a lényeg, hogy legyen valaki, akire emlékezhetsz, amikor legközelebb iszol ebből a whiskey-ből.

Elégedetten hátradőlt, és olyan pillantással néz Benre, amit idősek tartogatnak fiataloknak, miután olyan tanácsot adtak nekik, amiről pontosan tudják, hogy az ifjak soha nem fogadják meg.

Ben előbb a palackra nézett, majd megint az ügyvédre. Amikor szemöldöke megrándult, Ben majdnem azt mondta:

– Rendben. Mégis töltsön.

De Stoshberg már mosolyogva folytatta:

– Az igazat megvallva, ezt valami útikönyvben olvastam. Tényleg fogalmam sincs. Én inkább boros vagyok. De nagyon jól hangzik.

Az ügyvéd ekkor hirtelen felállt magas fekete székéből, megragadta a palack nyakát, és Ben felé tolta.

Ben kissé zavartan talpra állt, fél kézzel átvette a whiskey-t, lehajolt, és a földön tátott zipzárral heverő táskájába gyömöszölte a palackot, úgy ahogy volt. Egy, két, három próbálkozás, és a táskát sikerült bezárni; egészben nyelte el az üveget, mintha az egy újabb összetekert techmagazin lenne.

Csendben kezét ráztak, és egy pillanatig álltak az íróasztal két oldalán.

Ben azon gondolkozott, mit kezdjen a kezével, mert úgy lógott felsőtteste két oldalán, mint két túlfőtt spagettiszál. Bizonyára elvárták tőle, hogy mondjon valamit, valamit, ami túlmutat a köszöneten, valamiféle összegzést. Talán Wolffról és arról, ahogyan az utolsó kívánsága teljesítettett; vagy arról, ahogyan a vele szemben álló férfi milyen hüen teljesítette kötelességét. Hogy legyen valami szép lezárása a találkozásnak.

– A 82-es vonalon ilyenkor még jár a busz? – kérdezte végül.

– Fogalmam sincs – felelte az ügyvéd.

Ben bólintott, mintha azt mondaná:

– Ó, persze, persze, el is felejtettem.

Felemelte a kezét, búcsút intett; lehetett volna határozottabb a mozdulat. Gyorsan kiment az irodából. Elhaladt az szájtató tigris és tárgy-társai mellett.

Kicsit küszködött az ajtóval, mire sikerült kinyitnia. Kelt hozzá némi erő. Erőt vett magán, ellenállt a készítésnek, hogy hátranézzen, vajon Stoshberg figyel-e őt. Aztán lesietett a lépcsőn, egészen az aljáig. Ott rájött, hogy vissza kell fordulnia, mert az alagsorba jutott.

3.

A VASTAG TÖLGYFAAJTÓN KERESZTÜL is hallatszik a csengő hang-ja. Végigcsörög a házon.

Türelmesen várt; úgy állt, hogy a térfigyelő kamera tiszta képet készíthessen az arcáról. Az otthonlátogatásokhoz rendszerezített öltözékét viselte – fekete zakót, ami elég jól állt rajta és anyaga enyhén fényes, kellően szellős szolid fehér pamut inget, ami elég bő volt ahhoz, hogy vészhelyzetben gyors mozgást tegyen lehetővé. Ehhez szabott nadrágot, amely drágának tűnő anyagból készült, és fekete cipőt, amely egyszerre volt könnyű és elegáns. Napszemüveget nem viselt. Az otthonlátogatások alatt a szemnek végig láthatónak kell lennie.

Voltak egyéb követelmények is. Az otthonlátogatásokhoz szükség volt egy rövid csövű revolverre, egy vékony pengére cipőtalpban, egy övre, amely egyben fojtóeszköz is lehetett. Az ilyen otthonlátogatások alkalmával sosem lehet elég óvatosnak lenni. Voltak már kísérletek arra, hogy likvidálják, hogy elintézzék, ne beszélhessen többet. A ruha védi a hírnevet, a többi kellék az embert.

Vigyázott, hogy nyugodtan álljon, jobb keze lazán a nadrágsebében, baljával ajándéktáska fogantyúját fogta, benne egy üveg vörösbor. Ismerte a szokást. Három ellenőrzésen kellett átmenni. Az első a kamerát figyelő fiatalabb őr, a má-

sodik a rangidős őr, aki engedélyezi a belépést, a harmadik maga az őr, aki megkapta a parancsot, és kinyitotta az ajtót. De elég hatékonyak voltak. Nem tarthatott tovább fél percnél.

Az ajtó kinyílt, és egy csupa-áll arc gyorsan végignézett rajta. Már ismerte ezt az arcot. Nevet is adott neki: Ötös Számú. Hét embert számolt meg, akik jelenlegi főnökét kísérik egyik helyről a másikra, és őrzik a házat. Mindannyian ugyanolyan tompán bámulnak. Az Ötös Számúnak azonban barna szeme volt, a vállánál kezdődő és az inge mandzsettája alatt végződő, látható tetoválása, és olyan bicepsze, amely valamikor biztosan okozott már ilyen vagy olyan fájdalmat.

Elmosolyodott magában, kipipálva azokat az egyszerű lépéseket, amelyekkel szétzúzhatná ennek a gorillának a koponyáját, mielőtt az észrevehetné, mi történt. Az Ötös Számú biztonsági ügyekben a főnök ritka tévedéseinek egyike volt. A gyorsaság és az előrelátás jobb, mint a fizikai erő. Feltételezte, hogy becsületbeli adósság vagy valamilyen más érzelmi kényszer tartotta az Ötös Számút a biztonsági csapatban, még ha komornyikká is fokozták le, akinek egyetlen feladata az ajtók kinyitása.

Ötös Számú egy enyhe fejmozdulattal kinyitotta az ajtót, és beinvitálta.

Nem volt szükség beszélgetésre. Mindannyian tudták a rutint. Minél kevesebbet beszélnek, minél kevesebbet tudnak, annál kevesebb okuk volt aggódni amiatt, hogy esetleg rossz információhoz jutnak. Az ilyen látogatásokon a szükséges tudnivalókra vonatkozó irányelvek mindenki legjobb érdekét szolgálták.

Gyorsan végignézett az előcsarnokon, felmérte a változásokat. Jobbra ugyanaz a méltatlan szobor, a lépcső mellett ugyanaz az óriási cserepes növény, ugyanaz a tükör, ugyanúgy polírozva, a családi pátriárkák képei is ugyanazok, ott lógnak a másik falon, elég feltűnően ahhoz, hogy jelezzék: fontos a múlt, és elég periférikusan ahhoz, hogy jelezzék: de azért nem számít olyan nagyon. A balerinát ábrázoló olajfest-

mény még mindig ott volt a túlsó falon; az izzó nélküli csillár ugyanolyan mozdulatlanul lóg a mennyezetről.

Mint mindig, amikor belépett egy szobába, bármilyen szobába, végigvette a válaszlehetőségeket, mit lehet tenni egy esetleges támadás esetén. Mit használhat fegyverként, mit védekezésként, milyen térben kellett manővereznie? Az előcsarnokban semmi sem változott, ezért megengedte magának, hogy visszatérjen a szokásos éberségi szintjére.

Az Ötös Számú apró kézmozdulattal mutatott a bal oldali folyosóra. A mozdulat jelentése: „Erre. A könyvtárban van.”

Megfordult, és elindult a jelzett irányba.

Jelenlegi munkaadója úgy döntött, a könyvtárát az egykori kis nyaraló vagy vendéglakás helyén rendezi be, és ahhoz, hogy az ember odajusson, egy fedett sétányon kellett végigmennie, ahonnan kilátás nyílt az udvaron lévő hosszú medencére. Soha senkit nem látott még úszni ott, de a Hatos Számú mindig a medence környékén volt, és minden eseményt figyelt.

Esemény pedig nem volt. Egy sem. Soha.

Időnként elgondolkodott azon, milyen érzés lehet ebben a szakmában dolgozni. Reggel felkelni, felvenni a vékony öltönyt, a pisztolyt a poliészter nadrág övpántja alá dugni, aztán napi nyolc, tíz, tizennégy órát ülni a medence partján, egyszerűen csak „örködni” a hosszú, sík semmi felett, aztán hazamenni, ételt melegíteni a mikrohullámú sütőben, bekapcsolni a tévét, elaludni. Olyan életet élni, ami a pontos definíció szerint lábjegyzet valaki más életében, valakiéban, aki fizet azért, hogy a nap huszonnégy órájában éber és figyelmes legyél, aztán leburkolt udvarra állít, ahol szinte soha senki nem halad át, csillogó vízfelület mellé, amiben sosem csobbanhatsz.

Végigsétált ezen a fedett sétányon. Balra a főnökét ábrázoló képeket látta; a főnök a képek szerint számos távoli hely-

színen járt: Dél-Amerikai piramisok mellett, a Gangesznél Indiában, utasszállító repülőgép pilótafülkéjében, a riói karnevál kavargó tömegében. Tekintete – elismerő, rideg, ítélkező – soha nem fordult teljesen a kamera felé; vékony, egyenes vonalú ajkán szinte soha nem rebben a mosoly árnyéka. Egy-két fotón csak halvány gödröcskék látszanak. Közelebről megvizsgálva azonban nem derül ki, hogy az csak a fény és az árnyék játéka-e az arcán, vagy egy bizonyos fejlemény váltotta ki azt a fajta gúnyos nézést, ami a mosoly legenyhébb nyomát terítette szét ajkán.

Nincs fényképezkedés a világ vezetőivel. Se politikusok, se rocksztárok, se filmszínészek. Ez a főnök inkább meghúzta magát. Senki sem készül fel harcra olyasvalaki ellen, akit nem ismer. A férfinak, akivel találkozni készült, annyi pénz van a számláin, hogy az messze meghaladja a vakuvillanás-vadász mogulokét, akik Hollywoodi partikon tolonganak, és úgy próbálják bevásárolni magukat a hatalom közelébe, hogy politikusokat tömnek pénzzel. Nem, mert ezeket a munkaadója is megveti. Az igazán nagy dolgok a színpalak mögött, láthatatlanul és csendben zajlanak. Ezt az embert a pénzkérés köti le, nem a feltűnés.

Jobbra néhány méterenként egy-egy klasszikus görög oszlop támasztja alá a mennyezetet. Az oszlopokon, a pázsítsávon túl a medence terül el a széles udvaron. A Hatos Számú apró szemével követte minden mozdulatát.

Eljátszott a gondolattal, hogy amint az egyik oszlop mögé ér, előveszi a fegyverét, mert tudta, hogy Hatosnak nem lesz ideje reagálni, mielőtt golyót kap.

A könyvtár hatalmas épület volt az udvar túlsó végén.

Egy másik helyen és más lakó esetében talán úgy nézett volna ki, mint egy festői erdő szívében álló menedékház, persze, ha figyelmen kívül lehetne hagyni, hogy nincsenek ablakok.

Ököllel csapott az ajtóra egyszer, kétszer és még egyszer.

– Tessék – hallotta belülről.

Kinyitotta az ajtót, belépett.

Belülről a könyvtár még lenyűgözőbb volt.

A helyiség nagy és hosszú, tiszta fa, az ablaktalan falak végig polcozottak. Az egyik oldalon könyvek sorakoztak, az arisztokrata értelmiség nehéz illata telepedett rá, mint valami vastag drapéria. A szemközti falon inkább üvegek sorakoztak mint könyvek. Sokféle bor, whiskey, rum, régi és szokatlan sörök és néhány vodka. Ezek a polcok nem voltak olyan sűrűn telerakva. A könyvek tömött soraival ellentétben az üvegek szétszórtan álltak, helyenként szégyenteljesen csupasz polcfoatok mutatkoztak. Néhány palack tele volt, néhány csak félig.

A helyiség túlsó végében nagy fa íróasztal állt, rajta olvasólámpa, felette a mennyezeten fém ventilátor, ami lassan forgott. Az ajtóhoz közelebb kissé kopottas kanapé állt, mellette pedig alacsony asztal, amelyen egy kis márvány hamutartó mellett három könyv hevert.

A kanapén jelenlegi főnöke ült bíborvörös szmokingzabóban. Vastag szivart pöfékelt. Nem nézett az ajtóra, sem a férfit, aki belépett.

A főnök tagbaszakadt férfi: ujjai olyan szélesek, mint egy olcsó hot dog, álla lelógott az arcáról, nyakán lötyögő zsírpárna látszott, apró szemei eltörpültek a széleinél felfelé ívelő fekete szemöldök alatt, ami arcának állandó enyhe felháborodottság-kifejezését adott. Ritkuló fekete haját gondosan sorokba fésülte fején. Felületes pillantás alapján úgy tűnhetett volna, hogy van valami komikus ebben az alakban. De elég vele két percet eltölteni egy helyiségben, és kiderül, hogy olyan ember, akinek sima gesztusai, félrepillantásai és beszédének dallama mind-mind vibráló erőt sugároz. Ez az erő pedig csak arra várt, hogy kitörjön, és elpusztítson valamit, összezúzza az embert, ha úgy tartja kedve. Olyan erőforrás, amely megtermeli magának az energiát, amit felhasznál, perpetuum mobile emberi test alakban.

Ott állt, és várta, hogy a kanapén ülő férfi megszólaljon.

Nem szerette ezt a könyvtárat. Mert nincsenek ablakai és csak egy bejárata van. Menekülés szempontjából elég rossz kiindulópont. Ráadásul a kanapé túl nehéz ahhoz, hogy fegyverként használható legyen, a fa íróasztal pedig a padlóba volt csavarozva, és ez csak súlyosbította a helyzetet.

Ami még rosszabb: az egész helyet valami irritáló, főtogató érzés töltötte meg, mintha a szűkebb környezet magába szívta volna tulajdonosa jellemét. Úgy érezte, ha csak egy rossz gondolata is keletkezik, a helyiség észleli azt, a falak bezárulnak, összenyomják őt, majd – mint az elkapott légy megemésztésével végző húsevő növények – újra szétnyílnak, és a nagy ventilátor majd friss levegőt pumpál be, amely még az ő illatának maradványait is elsodorja.

– Korán jöttél – szólalt meg a kanapén ülő férfi. – Minimum két hónapra becsültem a munkát.

– A tervezés egyszerűbb volt, mint gondoltam. A célszemély nem volt megfelelően védve.

– Láttam a híradóban. Úgy tűnik, fogalmuk sincs, hogyan sikerült bejutnod.

– Abban nem vagyok biztos, hogy fogalmuk sincs, de úgy tűnik, ebben a szakaszban nem különösebben motiváltak, hogy megtaláljanak.

A milliomos feléje fordította tekintetét, de arca mozdulatlan maradt.

– Ezúttal mit raktál bele? Mi van benne?

Kihúzta a táskából a borosüveget, az alacsony asztalra tette a hamutartó mellé.

– Benne van a tervezés, a múzeumba való betörés, a rablás, és az azt követő háromnapos hajtóvadászat. Van benne egy kis üldözés is, csak néhány órányi.

A szivar óvatosan a hamutartóba került, a selyem szmokingzakós férfi pedig kézbe vette a borosüveget, szeme előtt forgatta, szemlélte.

– Cabernet Sauvignon – állapította meg.

– Igen. Ez a bizonyos palack az amerikai fajta. Cabernet Franc cuvée. A házasítás lehetővé teszi, hogy ne csak a bor készítésének lassúsága és a terv részletei derüljenek ki, hanem a rablás utáni embervadászat intenzitása is.

– Pontosan hogyan sikerült elmenekülnöd? – rándult a fekete szemöldök.

Nem válaszolt.

A kanapén ülő férfi elismerően bólintott.

– Jól van, jól van. Értem. Csak semmi spoiler. És miért a gyémánt? Annak idején a szobrocskáról is beszélünk, az is lehetőség volt, ugye? Arról biztosan beszélhetsz.

– A gyémánt... nagyobb kihívás volt.

– És mit csináltál vele?

– Postán visszaküldtem a múzeumnak, miután megbizonyosodtam róla, hogy már nem követnek.

A főnök felvette a szivart.

– Másfél hónapig dolgoztál egy terven, kitaláltad, hogyan törj be egy múzeumba, bejutottál, elloptál egy 2500 karátos gyémántot, a holland királyi család tulajdonát, sikerült kijátszanod a rendőrséget, és mindezek után postán visszaküldted a múzeumba?

– Ajánlott levélben.

– Ajánlott levélben?

– Nem a gyémánt ellopása volt a célom. Felesleges és veszélyes volt megtartani. Az pedig, hogy visszakapták, jelentősen csökkenti az üldözésemre fordítandó erőforrásokat – felelte.

– Szép. Szép. Profi hozzáállás. Ez tetszik. Tetszel nekem.

– Köszönöm, uram.

– Van egy új munkám a számodra.

– Hallgatom, uram.

A szmokingzakó halkán zizegett, ahogy tulajdonosa hátradőlt, és kényelmesen elhelyezkedett a kanapén.

– Emlékszel a Merlot-ra, amit tavaly hoztál nekem?

– A monte-carlói meló?

– Igen.

– Szeretnék még egy palackkal belőle. Nem csak nekem, egy barátomnak is. Együtt akarjuk elfogyasztani.

– Értem.

Barát. Persze. Mintha lennének barátai, uram. Csak nem akarja, hogy lássák, milyen vérszomjas valójában. Semmi gond. Megértem.

– Nincs szükség semmi flancra. Csak semmi extravagancia. Felejtsük el a fő célpontokat. Csak az alapdolgot akarom. A tiszta élményt. Nem kell Monte Carlóig elmenni, barátom. Egyszerű, közel van. Felőlem valami hajléktalan fickó tarkójába is golyót ereszthetsz.

– Értettem.

– Vagy megfojthatod. Amihez kedved van, amit a legjobb megoldásnak tartasz.

– Értettem, uram.

– Az a fontos, hogy úgy csináld, ahogy én szeretném. Legyen kicsit drámai, legyen némi beszéd, legyen hangulata a dolognak. Látni akarom a szemét, amikor megérti, mi történik, és... néhány napon belül kellene.

– Nem probléma. Két-három nap múlva jövök az új Merlot-val.

– Apropos, muszáj Merlot-nak lennie?

– Nem, de szerintem egy Merlot lenne a legjobb. Tapasztalataim szerint jól illik a távolról szemlélt izgalmas, erőszakos eseményekhez. Valami mást szeretne?

– Nem, nem. Tényleg nem számít.

Újabb slukk a szivarból.

Újabb másodpercnyi emelkedett elmélkedés.

– Ez minden. Elmehetsz. A pénzt a Cabernet-ért... még ma kézbesítik neked.

– Köszönöm, uram. Szép napot!

Hirtelen sarkon fordult, és elhagyta a könyvtártermet. Odakint már lement a nap. A Hatos Számú a medence túoldaláról lapos pillantással figyelte távozásának minden mozdulatát.